

tüddis, wöttis siis kindla nou, ennast forrakö ärrapua. Selle tö tarvis toppis ta wannad ohja nörid pone ja läks metsa. Ünekö leidis varsi hea möömusa ofsa pu, astus allunisse ofsa peale, siidus objad üllemisse ofsa külge kindlaste finni, heitis haja faela, tö tehtud, laşseb ennast rippu. —

Kui pea önnetus tulleb, mees olli raske, kõis wanna, kõis kattes kattki. Simmo platsatas keige framiga ülleveelt mahha, kõht läks lahti, viimne tagguminne jalg jäi tässarasse külge alla, arivas asjemale ärra ollewad, kурgo kidda kehheles ja wallutas furjal sõmbel. Ennast pöllile aadebas pruvis ta paar porrast sanna kowwadust ja ütles: Se ja teine tont wötko need sandid asjad! Ma peäst ärra, kui pea nende läbbi woib önnetus tulla? Kas wanna fondid kattki, kui pea woiks sedda ka surma sada? äh, sandid asjad! — Süllitades harkas mees omma viljesega koe pole kippuna. — Kui ta pärrast posse ärra surnud, siis ellab tänu veel.

Mitme suggust rido färre,
Juhtub ilmas iggal pool,
Tüdditab kül wimaks ärra,
Kui on pudo waimo sool.

Näte, kuida waene Simmo
Keige ennam simpus on,
Wimaks waewab wina himme,
Seälggi pudub temmas' on.

Mis veel maitjab ilma ello,
Selle halli taewa al,
Kui on järgest jänno wallo,
Jaak ei anna wina tal'.

Naeste rahwas naero pärrast
Ka ei mista temma ees,
Mälsja häddas, ride pärrast
Naene lopset silma wees.

Teo orjus, lubja surjus,
Reik müüd solko legguwad,
Kui saaks olla ford veel purjus,
Ehf siis murred legguwad.

Keisis poles pudub önne,
Ei sa ennam eddasj,
Seäl on waene Simmusenne
Mele heitnud taggasj.

Tahhab end ford ärra puu
Ratsets, kuida maitseb se,
Ehf saaks ue ello lua,
Agga, se on wallo tee —!

Köie tüf läks hälfist kattki,
Simmo tuttus armoto,